

Петя Пейчева

ИЗПУСНАХ СИ МИСЛИТЕ

© Петя Пейчева, автор
© Мира Рахнева, художник
© Издателство „Пропелер“, 2018
ISBN 978-954-392-494-3

Петя Пейчева

ИЗПУСНАХ СИ МИСЛИТЕ

Издателство •Пропелер•
София

Да гониш вятъра

Беля си взех

Написах малко стихове и с тях беля си взех.
Откриват ме сега, а аз съм тук отдавна.
Очаквам съпричастност – говорят за успех.
Не смея да си кажа – намират ме потайна.

Загадка се оказах и пълна изненада.
„Какво ли всъщност казва, защо и за кого?
Така ли е било, а ние днес гадаем...“
Приятели, нали добре се знаем цял живот?

Не мога да се видя в сегашните оценки.
Не мога да позная и другите до мен.
Нали сме разговаряли на всички теми,
макар без рими звучни, но с патос откровен!

Очакване

Все нещо чакаме, все нещо предстои.
Забравяме предишното да оценим,
да се порадваме на миналите дни,
в които още дишат старите мечти.

От нас зависи копнежът да не гасне.
Мечтите ни родени са без път и грях.
Чак до небето да могат да порастнат,
отгледани от чиста вяра и без страх!

Очакването всъщност е магията.
Сто пъти с тръпка преживяваш всичко сам.
Тревожиш се, но виждаш го така красив,
най-после сбъднат, своя таен, искрен блян.

Във времето са всички сложни формули,
откриваме ги, изненадани дори.
Животът е очакване. Търпение.
Понякога заменяме го за мечти.

Книгите

Най-много книгите тежат!
Но с тренировки ще ги вдигнеш.
Години трябват за това...
и мъдростта им ще постигнеш.

Тогава нека да се перчат
красавците от фитнес парка.
Те мерят с марката на кеца
и с Херкулес не се познават.

Ще ги настигнеш и задминеш,
светът им свършва до играта.
Ти с мисълта си ще проникнеш
чак в Космоса, в самия атом.

Избра ли вече кой да бъдеш —
Толстой, Спиноза, Леонардо,
или света ще преобърнеш
с откритието си глобално?

Сега чети, че няма време...
Не можем планини от книги —
неизбродими, да превземем.
Но ще се учим да се движим!

Ако си спомняш фитнес парка,
на място тичат там, с пътечка,
която носи им краката,
и нямат непозната пречка.

А ние и сами ще ходим,
през векове и световете,
в които истински герои
ни водят с книгите в ръцете.

Такъв е пътят ни човешки:
от първа стъпка чак до полет,
от първа сричка до стремежи.
Чети, върви, докато можеш!

Самотни

Самотните изглеждат малко странни,
през зимата без шапка, лете – боси,
припрени или прекалено бавни,
задават ни объркващи въпроси.

Самотни пътешестват по земята,
далече, дето чужди крак не стъпва.
Не търсят слава, гордост, суетата,
а непознатото и силна тръпка.

Самотните са в плена на мечтата,
душите им прозрачни са и чисти.
Те никога не чувстват самотата,
в беда са неизменни оптимисти.

Обикновено те са там, където
тълпите чудят се какво да правят.
Сред общата гълчава до небето,
те близките ни тихичко спасяват.

А после тръгват, без да ги познават,
не искат благодарност и отплата.
И нищо никому не обясняват –
самотни като връх във висината.

Да гониш вятъра

Ако решиш да гониш вятъра,
не можеш в нищо да се спънеш.
Най-много да объркаш вектора
или върху крило да стъпиш.

А паднеш ли, ще е на облака
и дъжд сълзите ще изплаче.
Но взорът ти в Икаров полет е —
май слънцето преследваш вече!

Сухото дърво

Стърчи като чуждо сред другите,
изсъхнало, с обелена кора.
Не чувства дъждовете, бурите,
листенца няма, птици не събра.

Защо ли точно то привлича
децата в техните игри?
Навярно тъй като обичат
за слабите да ги боли.

Нашариха самотното стъбло
с усмивки лъчезарни и слънца,
с трептящи пеперуди и гнездо,
което звънкия им смях побра.

Любимото дърво е радост
за малки и големи днес.
Цъфти и възкресява младост
през всичките сезони с чест.

Старите къщи

Старите къщи – клюкарки всезнайни,
ниско навели са криви стрехи,
тихо си шушнат махленските тайни,
вятър лукав да не ги улови.

Ала комините – свирчовци шури,
важно и смешно навирили нос,
пак от високото всичко са чули,
с дим ще направят световен въпрос.

Там, зад дебелите зидове-стражи
може би скрити съкровища спят.
Старите къщи легендите пазят.
Ние забравихме техния свят.

Плажът

Плажът разпъна чадърите,
чака отново любов.
Кратко, но бурно вълнение,
бягство след морския зов.

Пак неусетно прогонва ни
тъжният край на септември.
В пясъка – ласки заровени,
клетви – на вятъра верни.

Приливът с гъбата пенеста
ще ги изтрие сега.
Плажът с платната отнесени
лято сънува в студа.

Писмо в бутилка

Сърцето ми се блъска в бреговете
като бутилка, хвърлена в морето.
Какво ли има вътре – редовете
неравни, от кардиограма взети?

В надиплената от вълните мрежа,
в години само с петъци разпети,
ако пред вятъра лети надежда,
писмата ни ще бъдат зов прочетен.

Като намерена случайно мида,
бутилката е скрила изненада.
Не бисер, а сърдечна тайна книга,
която чака да я разгадаят.

Залез

В прозорците, разтворени на запад,
се гмурна слънчевият залез,
разплисквайки навсякъде позлата —
да изгаси жарта атлазена.

Очаквам да се стопля най-накрая,
преди да ми обърне гръб денят,
пожарите му луди да позная...
Но моят дом от изток е огрят.

Закъснял сняг

Уж имаме Балкан, а закъснява
снегът, посоката сменил на юг.
И той обича да се забавлява
със слънцето, преди да дойде тук.

Балканът му се мръщи, свъсил вежди
от тъмни облаци и от мъгли,
изпраща бързи ветрове насрещни
да го подсети – зима предстои.

Децата чакат го напразно вече,
шейните, Коледа не уважи.
Рисуват с пожелания човече,
което с морков-нос само тъжи.

А възрастните се надяват тайно
да се разминем с ледения студ,
но грейват от видението трайно
на снежна приказка и детски смут.

Забравил за природните закони,
накрая изненада ни снегът.
Дори и закъснял, ще ни напомни,
че част е неотменна от света.

Живота ни ще подчини отново,
капризите му трябва да търпим,
ще вземе от вниманието свое,
преди набързо пак да се стопи.

След бурята ще се усмихнем всички
на снежната, нетрайна красота,
че не пропусна да ни включи лично
и този път в природен кръговрат.

Пътеводна звезда

Какво си мисля в океан от книги —
че някой ще последва моя платноход,
сред яростни вълни и хищни риби,
разчитайки на вятърен, случаен код?

Но без простор и волност не умея
да плавам и не виждам смисъла в това,
без бурите с опасности да веят,
да търся вярната посока в тъмнина.

Аз имам флаг и име на кърмата,
маршрута си ще следвам с карта и компас.
Щом свети на небето и звездата,
не се предавам никога на абордаж!

Златните ябълки

Разпилени листове

Оставих празен и ненужен лист
на масата на Папа в „Бодегита“.
Един пораснал вече журналист
сега не знаеше какво да пита.

Пропуснатите мои интервюта
събирам надалече по света,
без автографи, без дори да чукам,
неканена, на нечия врата.

Под гърбавите мостове на Босна
се криеше разсеяният вятър,
забравил за прекъснатите песни
и снопите, запалени в полята.

Вградените в колоните легенди
нашепваха му спомен за децата,
изчезнали безследно ненавреме,
с отнесената тайна от реката.

Разсеяният вятър се обърка
и днешните ми листове смени
с истории, почернени от мъка,
без разлика изобщо да личи.

Удавих болката в червено вино,
с цвета на плащ и искри от копита.
Оставих Кармен с други да замине
и исках да съм Дон Кихот пред битка.

Бележника си някъде изгубих,
разпръснаха се листовете, ето...
А старецът изтегли своя улов,
нахранил всички риби от морето.

Чистата вода

Когато дойде жълтата вода
преструвките за миг ще позлати.
Но същите ще бъдем след това,
не може никой да ни промени.

Когато мине черната вода
и мъките най-сетне отнесе,
ще трябва пак да стъпим на крака,
глава да вдигнем в нашето небе.

Когато дойде чистата вода
ще се погледнем в нея отстрани,
ще видим образа си без лъжа.
Тя с истината ще ни надари.

До следващата, бързаща вода
какви ще бъдем – лоши ли, добри?
Пречистихме ли себе си сега
или ще продължим да се меним?

Златните ябълки

Понякога пропадам надълбоко,
сред черен мрак и тъжна самота,
от думи зли и удари до болка.
И сякаш съм на долната земя.

Ще късам пак от себе си месо,
за да нахраня нечий ламтежи
и да си върна името добро –
най-първото сред моите стремежи.

Защо е тази ярост и омраза?
За нея няма нито брат, ни свой.
Крадци на златни ябълки, ще кажа:
не се ядат и чупят зъб без бой.

Блажени вярващите

Блажени вярващите, че ще срещнем
любимите си хора в друг живот.
Ще си простим за думи неуместни,
без онзи гняв и клетвите до гроб.

Ще си признаем грешки и любов.
Най-после ще намерим ценно време
да споделим сърдечния си зов,
мечтите, страховете си големи.

Блажени вярващите в свята милост,
в небесната закрила и доброто,
във висшата, всеобща справедливост,
в прераждането-чудо и на злото.

Аз вярвам в днешния си, земен избор
и се старая да не съжалявам.
Дори да има възкресяващ извор,
със съвестта си да не се сражавам.

Реката на спомените

Ако реката потече обратно,
лодкарят ще обърка бреговете,
ще върне мъртвите при нас за кратко,
отново ще му съберем монети.

Ако небето мигом се обърне
и адът в пъклен мрак Едем смени,
как ангелите после ще се върнат,
кой чужди грехове ще заплати?

Ако земята спре да се превърта
и вече сме изгубили посока,
не може светлината да е мъртва –
към нея ще вървим до изгрев, с болка!

Ако реката потече обратно
и стигнем утрото, макар на запад,
ще срещнем себе си в далечно лято...
От ад до рай въртим сами земята.

Идеалът

Животът взе от неговия блясък,
не го изписват вече по стените
и не скандират името му с патос.
В неона смисълът му неразкрит е.

Модерни учени се упражняват
в дискурси и аспекти с днешна дата,
с човешките ни грешки принизяват
смъртта за другите и свободата.

Историята хората помита –
„какво тук значи някаква си личност“!
В световни интереси се оплитат
животът и мечтите неепични.

В какво ли още вярваме дълбоко?
Май нищо свято вече не остана.
Но пак понякога скърбим до болка
за жертвата красива на екрана.

Бяло, зелено, червено

В подстриганите паркове с ухание различно,
самотните скиталци отново чужди бродят.
Немили и недраги сред минало величие,
сънуват отдалече пак бащини си двори.

Каквото и да мислят, каквото и да казват,
те знаят, че сърцата им заровени са там.
И само там ще сетят любов и топлината,
която вътре сгрява ни с вродения си плам.

Като очакваното още „облаче, ле, бяло“,
като зелените поля на моя роден дом,
като кръвта ни кипнала – докрай вода не става,
завинаги родени сме с ген български, до гроб.

Родина

Родината ми е селяче,
израснало под скъсан ямурлук,
с юмруци свити – да не плаче,
в торбата само хлебец сух и лук.

Къде ли е изчезнал генът
на волни ханове и на царе,
спрели не една империя
със слово, меч и доблестни мъже?

Останал ни е само глас за вик.
Когато се превърне в песен,
светът немее и застива в миг,
усетил древната ни ерес.

Поне децата ни да носят,
за слава, име Симеон и Крум,
отекващи като въпроси
след всеки днешен, неуспешен шурм.

Кой ген сме всъщност наследили
на нашия размирен кръстопът?
Не вярваме в задружни сили,
следите от покорството личат.

Родино, искам да си знаме,
непаднало в неравен бой и плен,
което чисто да остане,
докрай, за всеки българин роден!

На двата края

Ще минем по един и същи път,
ти ще сведеш под кърпата очи,
аз ще направя с пръстите си кръст.
Ще крием страх, макар да ни личи.

Вървахме заедно като деца
от горния до долния ѝ край
на родната ни, стара улица,
където днес омразата играе.

Като виновни ще се срещнем пак
на връщане, понесли тежестта
на вярата си, молеща за знак
на милост, на любов и доброта.

Там, дето почна нашата игра,
джамията припява като плач,
а срещу нея призивно звънят
камбани за спасение по здрач.

Балканска балада

От граница до граница, от рът на рът –
все спомен за нестихващи войни.
Опожарени домове до днес димят,
межда и гробищата ни дели.

Кои са нашите и вашите земи,
кой – нашият и вашият език?
Заслушай се внимателно, сам разбери,
оплакваме един и същ войник.

Делим се с отмъщение и братска кръв,
но помним общи сватби, кръщение.
А после ще се надпреварваме кой пръв
съюзи нови ще предпочете.

Великите ни идеали, имена,
са жертва в общата история.
За мъката велика в стари времена
„силите велики“ не говорят.

Балканската ни черга тайно пак горят –
разкъсана и бедна шарения.
Не спряха с ярост да я дърпат и делят,
великата ни карта-орисия.

Хартиени жерави

Усмивката на Йоко разцъфтя
сред розовите облаци от вишни.
Тя искаше да видя пролетта
като в поеми за любов тристишни.

А аз си спомних августовско лято
с отровни и изгарящи цветя,
посети от безумието сляпо,
изскубнати с ръката на смъртта.

И още правим птици от хартия
за нашите несбъднати мечти,
по хиляди – небето да покрият,
да спрат торнадото на бъдни дни.

Усмивката на Йоко сякаш моли
за древна мъдрост и смирен поклон.
Докато вишните цъфтят напролет,
ще пазим жеравите от картон.

Неизпратени писма

Градският глашатай

На колегите-журналисти

След барабана му върви животът –
пожарите в града и по света,
последвани от глъч и конски тропот,
от сбъдването явно на вестта.

Добрият глашатай е най-нещастен,
защото вече знае онова,
което другите със страх очакват,
и страда с лошата си новина.

Той има власт над градската мълва,
камбанката му рони звън с надежда.
Така и врачката мълчи в беда,
на него и молитви му отреждат.

Вестителят е като тъжен клоун
със смешно изрисувани очи
и джобове, напълнени с бонбони...
Да може радост само да тръби!

Защитна мантия

На Георги Константинов

Опазихме поетите като изчезващите видове,
сега са повече от хората, които търсят книги.
Сега ще браним и езика си от всеки, който пише.
Сред скудоумие и грешки поезията още диша.

Земята ни родила е от мъка големите таланти,
със славата ги е облякла – като защитна мантия.
Не всекиму по право такава висша чест принадлежи,
но и в поезията редникът в основите ѝ с плам стои.

Завод за небеса

На Здравко

Младежът, който мие прозорците в квартала,
е учил за художник, Дали боготвори.
Когато си почива, редовно обикаля
галерията скъпа, изложбите следи.

Поисках да покажа поне една картина
от бедното момче, без време да рисува.
За наема печели – не четки и хартия,
на майка си изпраща – хляб да си купува.

Говори сериозно за „бизнеса си“ нужен
и фирма даже има – законна, с имена.
Попитах как се казва. С успеха си заслужен,
с усмивка отговори: „Завод за небеса“.

Орис

На родените в понеделник

Понеделник, точно шест без десет.
Още грее ярко, юнско слънце.
Толкова съм чакала, че вече
няма как да спя – поникнах, зрънце!

Не мисля и да плача през нощта,
тепърва ще се уча на това –
не как се плаче, а на мисълта,
която побеждава и страха.

Орисаха ме да съм делова –
родена в първия работен ден.
До днес не мога да се отърва
от срокове, задачи, все за мен!

Каквато съм припряна и бързак,
как не се напънах да изляза
в неделя още аз на този свят –
тя за почивка е белязана!

Па дьо дьо

На приятелите ми

Приятелите ми танцуват па дьо дьо –
така ефирни, грациозни, бели.
Като в познатото вълшебно езеро,
където само аз съм черен лебед.

Ако се счупи огледалото под мен,
с нещастната поличба за любов,
и в миг пропадне пътят заледен –
аз нямам никаква опора в па дьо дьо.

Отлитат вече – грациозни, бели...
Снегът покрива бавно моите криле.
И не изглеждам като черен лебед.
Приятелското ято ще ме отведе.

Остани

На Вана

Момичето, с което минах
през детството и младостта,
ме чака винаги с усмивка,
макар че плачем след това.

Домът ѝ, в който бяхме гости
и пееше ни до зори,
сега е клетка от въпроси.
Кой отговор ще я спаси?

Как искам да ѝ дам криле,
тя още може да лети!
Знай, помним те каквато бе.
Не се променяй. Остани.

Ничия земя

На моите родители

В коя държава гробове крадат,
търкуват с мъката и паметта?
Не могат бесовете да възпрат
два метра само ничия земя.

Преселих се и аз в света смирен,
след тъжната процесия вървя,
изгубена сред множеството в ден,
когато търсим прошка и душа.

Единственото място, за което
не бързаме, не искаме предимство,
макар и тук да сме така обзети
от суетата си и егоизъм.

Пред този гроб целувам ви ръце,
откраднатите плочи ще сменя.
За Чаплин ще си спомня – във Веве
два метра пак, за вечни времена.

Кривите огледала

Модерният човек

С лаптопа си посреща Коледа,
подаръци купува в Интернет,
а близките му чакат, молейки
да видят чудо – своя син зает.

Забравил е как тихо пада сняг
и мириса на борова гора,
пъртината на буен конски впряг,
ухания от детството в дома.

Годините редяха под елхата
подаръци, желания, надежди
и празниците сбъдваха мечтата.
Защото бяхме заедно в копнежа.

Модерният не е сантиментален,
той гони важни срокове и сметки.
Дали светът му супер виртуален
стопява бучките от лед в сърцето?

Покер

Изгубих първата ръка от ревност,
от гняв и егоизъм заслепен.
Блъфирах с неприсъщата ми нежност,
но дама купа не остана с мен.

Заложих накърнената си гордост
и козове събирам за реванш.
Надявам се да видя малко доблест
в поредния отчаян пасианс.

Дори да скрия картата в ръкава
и да извадя четири аса,
онази дама купа не прощава
играта ми хазартна в любовта.

Изгубих и последната ръка
и вече съм напълно разорен.
А може да спечеля в любовта
с останалите дами някой ден...

Развален телефон

А клюката – тъй безобидна, бодра,
пристигна още рано сутринта
и тръгна на разходка в коридора,
почука и на нашата врата.

Убива скуката в работно време,
дори ти дава стимул през деня.
На входа е мъник, едва роден е,
разнася асансьорът змей, ламя.

„За мен ли е?“ – започваш да се питаш.
Мълвата обикаля без пардон,
по ъглите и зад гърба хихика.
Като в игра на счупен телефон.

Заместникът

Той трябва да е винаги нащрек.
Зад него няма никой отговорен.
Началникът седи на първи ред,
внимава как изглежда, как говори.

Началникът е винаги навън,
на много важни срещи и прояви.
Той представлява нашия поход,
но някой все пак трябва да го прави.

Заместникът е нужно да е скромен,
делата му да бъдат анонимни,
заслугите, идеите върховни
обикновено носят чуждо име.

А кой вина поема на часа?
Такъв въпрос изобщо не е спорен.
Началникът е с принцип и в беда —
заместник има, той е отговорен.

Кривите огледала

Очаквах всичко — клюки, подигравки,
подмятания зловни зад гърба,
ехидното потупване по рамо,
да ме избягват често настрана.

Мобилизирах силите си здраво,
подготвих се, бронирах се добре.
От себе си не мога да избягам —
заставам винаги лице в лице.

Защо е всичко — заради успеха,
застигнал лесно другия до теб?
Не го приемаме за общ и нека
го стъпчем дружно, мигом, без респект.

Изглежда лесно само отстрани,
без ти самият да си се потрудил.
Затуй не можем да го оценим
и да се радваме с човек заслужил.

Мутанти в кривите огледала —
и не разбираме от страсти диви,
че себе си показваме така,
неистински и грозни, уродливи.

Изпуснах си мислите

Съседът е шумен, влакът се бави,
работното време – до краен предел,
и трябва да имаш нерви заспали...
Достойнство и съвест, о, дявол ги взел!

Животът те кара сам да наденеш
смирителна риза, лудост да няма.
Мислите пуснах – отдушник за нерви,
тях кой ще хване и върже в капана!

Кой пази нашите мечти?

Опитомяване

Дивачка съм, вкусът ми е тръпчив,
от плодовете става тежко вино.
И няма кой да ме опитоми,
видът ми не привлича много силно.

Но който е усетил аромата
и слънцето на волните поля
забравя вече сладостта позната,
родена изначално питомна.

Петра

Прониквам в камъка, небесна цепка
ме води в лъкатушеш коридор,
без знаци, към очакваната гледка,
която предизвиква моя взор.

Прониквам по-дълбоко, името си
изпитвам, дадено за твърдина.
В града, изгубен зад скалите остри,
орисана съм да го защита.

Дълбая в камък, към себе си вървя —
навътре, и дали ще издържа
под жарко слънце, по стръмни стъпала...
Откривам знак на моята съдба.

Кино

Повдигам се на пръсти и чукам на стъклото.
Баща ми ще ме пусне в салона без билет.
Това ми е предимство единствено в живота —
на сцена да израсна, с места на първи ред.

Два часа и не зная коя съм и къде сме,
сега съм притежател на чуждия живот.
Превръщам се в бродяга, а после пък съм Гетсби,
издирвам с Индиана свещения кивот.

След толкова копнежи и толкова разстрели,
защо съм още жива, къде е любовта?
Голямата идея, геройството къде е?
Нали ги изживявам със своята душа?

Пред белите екрани повдигам се на пръсти,
великите Фелини, Трюфо господстват там.
Ще си остана малка, промъкнала се гратис,
на тъмните салони в големия роман.

Коледен подарък

Защо се бави Коледата бяла,
очаквам я с подарък отпреди!
Тя никога до днес не го забравя,
магията ѝ в този ден важи.

Навсякъде готово е за празник
и искаме да бъдем по-добри,
повярвали в запаления бъдник
и в чудото, за да се променим.

Подаръка си търся под елхата,
видях го снощи истински в съня.
Потропва вече татко пред вратата,
изтупва от обувките снега.

След малко в стаята ще стане светло,
ще се прегърнем тримата в нощта...
Ухае на огнище и канела
от майчината милваща коса.

В душата ми звънят безброй звънчета,
желанията сбъдват се сега...
Къде ми е парцаленият Пенчо,
най-скъпият подарък на света!

Кой пази нашите мечти?

Събудете детето във вас.
Ще погледнете с други очи
сивотата, досадния час,
мисълта, дето пак ви гнети.

Събудете детето, то помни
съкровенията ваши мечти
и разбира, че още ви трогват...
То със сигурност ще ви прости.

Събудете го, още не лъже,
не разбира компромис какво е.
На опасности ще се изложи –
да прилича досущ на героя.

Събудете детето във вас,
то изобщо не ви е предало.
Още чака и вярва сега –
та нали сте му обещали!

Не предавайте себе си днес,
запазете до края детето!
От страха и компромиса без
колебание вас ще спаси то.

Врати

Не гледай към отворени врати,
да проверим дали у нас е ключът,
дали сме смели, силни и добри,
наистина ли се обичаме...

Не искаш ли да вкусим от мига
на неизвестност, плахост, изненада
и да усетим двама сладостта
от трудно превъзможната преграда?

Почакай, аз не бързам да получа
желаните подаръци сега,
преди за стойността им да науча
и без да мога да ги оценя.

Вратите могат и да се затварят,
помисли ли за връщане назад
през граници, които вече правят
необратим измисления свят?

И ето ни в капана на живота,
примамени от хапката-мечта.
Ключалките изщракаха жестоко
и с лесното се свърши засега.

Готов ли си да минем през врати,
когато са залостени и здрави,
главите си да удряме в стени,
но истинския свят да не забравим?

Достойнството е силата и ключът,
отваря властно всякакви врати.
Но трябва непременно да научим,
че липсата му винаги личи.

Невидимото

Невярната любов наметна скъпа кожа,
като опашка на лисица се измъкна
в последната ни вечер, вече невъзможна,
с парфюмена следа едва докато мръкне.

Ще търся пътя към далечната планета –
на малък принц и роза с четири бодли.
Любов, която виждаш само със сърцето,
опитомената лисица ми разкри.

Размяна

Модерно е да разменим квартирите
и да попаднем в нови градове,
като туристи неориентирани,
очакващи промяна и късмет.

Понякога е бягство от познатото,
от кризата душевна и страха,
от болест неизвестна, от разплатата
и от внезапен край на любовта.

В дома на друг се вмъкваме с надеждата
да се спасим от собственото днес,
с предмети и приятели неவிждани.
Разменяме живот, а не адрес.

И странно, но понякога помага ни.
Откриваме забравени неща,
пропуснали това, което имаме
да оценим на своите места.

Калейдоскоп

Кой наредил е тези стъкълца,
които вече никой не командва?
Разсипват се незнайно откога
и неизвестно как сега ни радват.

Във всеки миг различни и чудати,
ни изненадват с ярки цветове,
с отблясъци сияйни и обрати
се появяват без да разберем.

Така разпръснах дните си житейски...
Кой ще ги събере и подреди,
като мънистата на ценен наниз,
в калейдоскопа пъстър отпреди?

Какво не спестих

Спестих от боядисани коси,
от къдрене и от прически,
от ноктите лакирани спестих,
от много глезотии женски.

Но щедро си дарявах от света
и пълнех шепи с музика, картини,
с далечни пътешествия – следа
от приключения непостижими.

Спестовната ми касичка е празна,
но пълно е сърцето ненаситно.
Да беше по-голямо, да запазва
достатъчно до утрото ми сетно!

Старостта

Не жаля за ръцете си треперещи
и пръстите им вече изкривени.
През тях годините, сега бледнеещи,
преминаха с делата сътворени.

А грапавите длани с вдъхновение
даряваха и ласки, и отплата,
изкуството изящно и спасение
на хората в беда и в самотата.

Не страдам за болнавите си колене,
безсилни и едва-едва подвижни.
Те изкачиха моя леден Еверест
и още много върхове невиждани.

По пътищата дълги и трънливи,
знам, няма да останат моите следи,
но в белезите, парещи и живи,
изминатото по нозете ще личи.

Не плача за косите побелели
над старото, неузнаваемо лице.
Като криле обгръщаха го смело,
понесени от дързък вятър и небе.

Във всяка бръчка е една усмивка,
в торбички под очите – сълзи от любов,
от книгите сред нощи без почивка,
от болка нетърпима с всеки удар нов.

Не се отказвам аз от старостта си,
с износени ръце, лице и колена...
Тя е свидетел важен, който пази
житейски доказателства за пред Съда.

Люлка до небето

Люлея се в извивката на стола,
превъртам обръча му ден след ден.
Не мога да политна към простора
като в детински спомен затаен.

Онази люлка носеше без страх
от земната ни спирка към небето.
Ръката на баща ми със замах
ме водеше нагоре бързо, леко.

В прегръдката на стола ще очаквам
подкрепата на другата ръка,
която ще ме вдигне до небето.
И няма да се върна след това.

Моето наказание

Направих всичко късно, много късно.
Не знам защо пропуснах чакания миг.
Дали бях непрактична и невръстна
или не ми достигна смелостта за вик?

Без смисъл да събирам плодовете,
без време да поникнат и узреят пак –
кой ще усети сладостта им лете,
любимите ми хора в зимата са чак.

Платих си сметката

Платих си сметката и нищо няма,
ни дългове, ни спастрени пари.
Със съвестта ми – още неприспана,
отрано можем да се спогодим.

Живота си тъй ниско оцених,
че няма нужда да се пазаря.
Заложих го, а друг го олихви.
Аз само смисъла ще осребря.

От вечно скъсаната ми кесия
изпадаше каквото има там,
за да намеря път на вересия...
Като с трохите – знакът изкълван.

Платих си сметката докрай, Живот.
На чисто ще започна – за кога?
На чисто ще завърша, тъй е то!
Достатъчно е даже и това.

Съдържание

ДА ГОНИШ ВЯТЪРА

Беля си взех	7
Очакване	8
Книгите	9
Самотни	11
Да гониш вятъра	12
Сухото дърво	13
Старите къщи	14
Плажът	15
Писмо в бутилка	16
Залез	17
Закъснял сняг	18
Пътеводна звезда	20

ЗЛАТНИТЕ ЯБЪЛКИ

Разпилени листове	23
Чистата вода	25
Златните ябълки	26
Блажени вярващите	27
Реката на спомените	28

Идеалът	29
Бяло, зелено, червено	30
Родина	31
На двата края	33
Балканска балада	34
Хартиени жерави	35

НЕИЗПРАТЕНИ ПИСМА

Градският глашатай	39
Защитна мантия	40
Завод за небеса	41
Орис	42
Па дьо дьо	43
Остани	44
Ничия земя	45

КРИВИТЕ ОГЛЕДАЛА

Модерният човек	49
Покер	50
Развален телефон	51
Заместникът	52
Кривите огледала	53
Изпуснах си мислите	54

КОЙ ПАЗИ НАШИТЕ МЕЧТИ?

Опитомяване	57
Петра	58
Кино	59
Коледен подарък	60
Кой пази нашите мечти?	61
Врати	62
Невидимото	64
Размяна	65
Калейдоскоп	66
Какво не спестих	67
Старостта	68
Люлка до небето	70
Моето наказание	71
Платих си сметката	72

Петя Пейчева

ИЗПУСНАХ СИ МИСЛИТЕ

*Българска
Първо издание*

Художник Мира Рахнева
Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 84×108/32
Печатни коли 4,75

Издателство „Пропелер“
София, тел. 02/978 32 21, 0888 495 688
Печат „Диджитал Принт Експрес“, София